

Vyhnanci na Sibiři 14

Mirek

Čtvrtek i pátek uběhly v pilné práci, i když někdy i zbytečné. To když jsme se museli vracet k již provedené práci a opravovat. Ale nebylo zbylí a tak, i když práce pokračovaly pomaleji, věděl jsem, že ta část, kterou jsem uznal za hotovou, hotová je a v slušné kvalitě.

Řidiči přivezli další materiál podle 'bumáček', které jsem dostal od Nataši. Ani jsem nekontroloval, zda se zase něco po cestě neztratilo. Stejně to bylo zbytečné, i kdyby to byla pravda.

V pátek po obědě nás Aljoša vyzvednul, v Krasnojarsku v bytě jsme se upravili, vyzvedli děvčata a kolem čtvrté už jsme byli znovu na krásné 'dači' u jezera.

Děvčata s Pepou vystoupili a já jsem to s Aljošou rychle otočil ještě jednou, abychom přivezli Sergeje s Ivanem a z vedlejší vesnice učitelku Táňu, naši známou z minulé neděle.

Všechno klaplo, všichni se dostavili, a tak se u večere na terase sešla poněkud nesourodá společnost sedmi lidí. Každý z nás měl ale dané své postavení v naší malé skupině, každý patřil ke svému partnerovi. Já k Nataši, Pepa k Táni, jenom Nataša měla ze známých důvodů partnery dva, zítra možná i tři.

Po večeri jsme zůstali v domě, sesedli jsme se kolem krbu a v živé debatě nám uběhl příjemně večer. Samozřejmě jsme při tom ztrestali několik lahví šampaňského a vodky. A se vzrůstajícím množstvím vypitého alkoholu se uvolňovala i nálada. Nejvíce to bylo vidět na Nasti, na níž se projevovala její týdenní sexuální abstinence. Už pochopila, že Sergej s Ivanem jsou tu jen pro ni a pro její choutky. A tak už se nervózně rozhlížela, kdy ji necháme o samotě s jejími milenci. I ti samozřejmě už věděli, co je čeká a byli připraveni.

Proto jsme se my čtyři, Nataša, Táňa, Pepa a já, zvedli a šli si lehnout do ložnic v patře. Za celý týden jsme byli docela unavení a už jsme se těšili na spánek na čerstvém vzduchu. Aspoň já určitě.

Když jsme s Natašou skončili ve stejném pokoji jako před týdnem, zalehli a přitiskli se k sobě nahými těly. Opět nás dostala ta vzájemná přitažlivost. A nejen sexuální. Byli jsme rádi spolu i jen tak, rozuměli jsme si. A o to víc jsme naše milování prožívali. I když naše známost začala před dvěma týdny bouřlivou nocí plnou vášně, teď už náš vztah nebyl jen o sexu. Oba jsme ale věděli, že s mým odjezdem ze Sibiře to skončí.

A tak naše milování tentokrát trvalo déle než obvykle. Dlouhá předehra nás uchvátila, vzájemné doteky a polibky byly natolik vzrušující, že než jsme se propojili našimi orgány lásky, uplynula snad půlhodina. A i pak jsme nikam nespěchali.

Pomalou jsem zajížděl do Nataši na kost tvrdým penisem a dráždil ji uvnitř. Vždy, když jsem dorazil na dno jejího lůna a proniknul rozevřeným děložním hrdlem až dovnitř, zůstal jsem chvíli bez pohybu. Nataša přitom vždy zasténala a se zavřenýma očima si užívala ten dráždivý vzrušující pocit v nitru. I když jsme nespěchali, neprováděli žádné rychlé a divoké pohyby, přesto nás to pomalé a důkladné milování spolehlivě přivádělo k společnému vrcholu. Nataša rozehrála koncert poševních svalů, kdy mi svírala penis těsnou vaginou a jejími stahy mi způsobovala onu pomalou, ale šílenou rozkoš. Až jsem cítil, že nebude trvat dlouho a přijde finále.

Protože Nataša milovala hluboký průnik až do dělohy, vyjel jsem z ní, otočil ji na čtyři a zajel do ní zezadu. Tak jsem pronikal ještě hlouběji, což se projevilo ještě hlasitějším sténáním. Cítil jsem, jak utěšitel při každém zasunutí prochází rozevřeným a rozdrážděným děložním hrdlem a zůstává až uvnitř. Tyto doteky hluboko uvnitř, spolu s polohou zezadu můj orgasmus urychlily a konec se blížil. I Nataša už jen sípala rozkoší a čekala, až se dostaví její vrchol.

Můj penis se konečně napjal, naplněn krví, žalud potemněl a nabobtnal a s posledním přírazem jsem začal stříkat.

Zabořený až v děložním hrdle, jsem plnil Natašu spermatem. Každý další výstřik jí působil další a

větší rozkoš. V závěru se vzepjala, ztuhla a její tělo se rozechvělo v silných vibracích. V nepopsatelné rozkoši jsem do ni ještě párkrát stříknul sperma a radostně vnímal, jak ji plním lůno.

Zůstal jsem v ní vězet, zabořený hluboko uvnitř. Posledními tahy svalů v rozkroku jsem ze sebe vyždímal zbytky své životodárné tekutiny, jakoby ty výstříky nestačily. Stahy svalů uvnitř vagíny ze mne vycucly to, co ještě zbývalo a vagina hladově nasávala vše, aby ani kapka nepřišla nazmar. To vše už se dělo nezávisle na naší vůli. Rozvášněná těla se zcela podvolila vrcholné rozkoši, naším orgasmům, živočišné chuti a lidskému pudu. To matka příroda se snažila o přirozený výsledek sexuálního aktu, tedy oplodnění ženy nasávaným spermatem.

Po chvíli, se stále pevným penisem zasunutým uvnitř, jsme se položili na bok. Zůstali jsme ve známé poloze na lištičku, Nataša zády ke mě, zadečkem v mém klíně a já v ní stále zasunutý zezadu. Objal jsem ji a jednou rukou jí stiskl její vzrušením ztuhlá ňadra s trčícími bradavkami. A tak jsme i usnuli. Únavou i dosaženým uspokojením. Opět téměř beze slov, ale o to to bylo vzrušivější a maximálně nás to oba uspokojovalo.

Probrali jsme se asi za hodinu, kdy už jsem z Nataši dávno vyjel ven, ale dál se mi zadečkem tlačila do klína a já stále svíral pevná prsa.

Pak se ke mně otočila a dlouhý polibek vyjádřil naši oboustrannou spokojenost. Následně jsme se poskládali do polohy, kde jsme se navzájem neutiskovali a znovu jsme usnuli spokojeným spánkem pomilovaných.

Tentokrát jsme se probudili až ráno za svítání, ale na milování už jsme chuť neměli. Jen jsme tak leželi, dotýkali se navzájem svými nahými těly a rukama vzájemně prozkoumávali ta nejtajnější zákoutí našich těl. Tu elektrizující atmosféru vzájemné přitažlivosti doplňovaly vzájemne polibky a hlazení. I to nás vzrušovalo a uspokojovalo, až jsme ještě na chvíli znovu usnuli.

Ale asi už jsme nespali příliš dlouho, nebylo nám to dopřáno. Vzbudily nás zvuky z vedlejšího pokoje. Nejdříve jsem nedokázal určit, co se to děje. Až jsem si uvědomil, že jsou to nárazy postele o stěnu, u které jsme hlavami leželi. A pak mi došlo, že vedle spí Pepa s Táňou. Tedy teď už evidentně nespali a oddávali se divokému sexu. Určitě to nebylo poprvé za celou noc a já jsem jen doufal, že to tak neprobíhalo celou noc. Snad se Pepa i normálně vyspal a nedopadlo to jako s Nastou. Doufat jsem mohl, ale teď měl Pepa určitě jiné starosti. Musel uspokojit dlouho neuspokojenou učitelku Táňu, která s ním asi chytila druhou mízu. A užívala si sexu, který měla tak ráda a který ji tak dlouho chyběl.

I Nataša s chápavým úsměvem naslouchala nárazům postele do stěny a jen mi pokývnutím hlavou dala najevo, že ví, co se kousek vedle nás odehrává.

Ale nárazy do stěny skončily a rozhostilo se ticho, jen občas přešované zpěvy ptáků v okolí domu. Sice jsme už nic z vedlejšího pokoje neslyšeli, ale docela živě jsme si dokázali představit, jak se Pepa s Táňou uvolňují po prožitém vyvrcholení. Nechtěli jsme je nijak rušit ani popohánět, tak jsme se oblekli a sami šli dolů posnídat. Nataša zamířila rovnou do kuchyně, ale já jsem opět zvědavě nakouknul do pokoje.

Před hořícím krbem opět ležela na kožešinách Naša s oběma milenci, kteří ji objímali každý z jedné strany. Všichni tři byli nazí a spali, asi vysílením. Takže vše zatím probíhalo dle předpokladů a ke spokojenosti všech zúčastněných.

Rychle jsem zapadl do kuchyně, připravili jsme si s Natašou snídani na ták a proběhli jsme i s jídlem opatrně kolem milenců u krbu ven z domu. Bylo krásné letní sibiřské ráno a snídane na lavičce u jezera byla romantickým vyvrcholením naší společně strávené noci.

Už jsme dopíjeli kávu po snídani, když se k nám stejně připojili Pepa s Táňou. Také si přinesli snídani ven na lavičku za námi.

"Dobré ráno," pozdravil se s námi Pepa. "Když jsme vás viděli z okna, tak jsme také neodolali jít posnídat ven. Je opravdu krásné ráno."

"Ahoj Pepo. Nechtělo se nám sedět v kuchyni, když v pokoji bylo obsazeno. A venku je po ránu tak

krásně."

Děvčata se také s úsměvem pozdravila, Táňa stále trochu rozpačitě. Jako by tušila, že víme, co se dělo ve vedlejší ložnici a styděla se za to. Ale neměla za co. Strávila prostě příjemnou noc s Pepou a oba byli spokojeni. Aspoň Pepa tak vypadal.

Dali se do snídaň a my je nerušili. Vzali jsme si s Natašou kávu a sedli si až na břeh jezera do husté trávy. Ranní slunce se odráželo v klidné vodě a my si užívali jeho teplých paprsků v krátkém sibiřském létu.

Pepa s Táňou dosnídali a přidali se k nám.

"Tak co dnes podnikneme?" vyzvídal Pepa. "Zůstaneme tady a budeme se rozvalovat u jezera jako minulý týden?"

"No, pokud si pamatuju, tak minulou sobotu jsi většinu času strávil na záchodě a ve vaně," odpověděl jsem mu se smíchem. "A to už asi nechceš opakovat. A také záleží na tom, jak jsi se vyspal, jestli tě moc neutahala."

"Pobyt ve vaně nehrozí," šklebil se Pepa. "S Táňou to bylo v pohodě, žádná divočina. I když je vyhladovělá po dlouhém půstu, tak si sexu užívala s rozumem. Věděla, co chce a jak toho dosáhnout. Mě se to také líbilo, bylo to fajn. Žádný maratón, jedno číslo v noci a druhé ráno. Takže utahaný nejsem, jen příjemně naladěný."

"Tak to je dobře. Mimochodem, to vaše ranní číslo nás probudilo. Nezapomeň posunout večer postel dále od stěny, ať se k nám neprobouřáte."

"Aha, tak to mě nenapadlo," zakoktal se zaskočený Pepa. "Jo, dáme si pozor."

"Takže pokud jsme všichni odpočatí, tak pojďme někam na výlet. Taková procházka po okolí nám neuškodí a válet se u vody můžeme zítra," navrhnul jsem. "Teď ještě kam se vydat."

Než jsme ale stačili začít navrhovat nějaké trasy, ozvala se Táňa. Protože byla odsud a okolí dobře znala, navrhla nám výlet do asi pět kilometrů vzdálené osady, teď už dávno neobydlené a opuštěné, kde se dříve v malém množství těžilo zlato. Zůstaly zde dochované některé domy, důlní šachty, rýžoviště a stará železnice. Místní lidé tam občas ještě zkoušeli rýžovat zlato v potoce, i když je to zakázané. Ale nikdo tam už nechodí, pro těch pár zrněk, která občas vytěžili, se jim to nevyplatí. A stejně pak měli problém co s nalezeným zlatem, takže nejčastěji si nechali udělat zlaté zuby.

Ten návrh se nám líbil. Pět kilometrů zvládneme výletním tempem tak za hodinu a půl a tam to může být zajímavé. Zvláště pro nás, co jsme o rýžování zlata četli tak maximálně v knížkách od Jacka Londona.

Připravili jsme se na výlet, samozřejmě jen my čtyři. Nastá ani neuvažovala o nějakém výletu, ta měla úplně jiný program, kvůli kterému tady byla. A tak jakmile přijel Aljoša s dalším malým pašikem na grilování, dal jsem mu instrukce na dnešní den, kdy se asi vrátíme a na kdy má připravit večeři. Vzali jsme si nachystané batohy s jídlem a pitím a vyrazili jsme na výlet.

Táňa nás vedla podobnou trasou jako jsme šli minulý týden. Brzy jsme ale sešli z aspoň nějaké lesní cesty a úzkými lesními stezkami jsme pokračovali lesem vzhůru k nízkým kopečkům. Opravdu, asi za hodinu a půl se před námi otevřelo malé údolí s rozpadajícími se dřevěnými sruby. Uprostřed údolí protékal úzký ale prudký potok, který vyvěral ve svahu kousek nad osadou. Za pár minut už jsme se procházeli kolem opuštěných domů. Některé byly určeny k bydlení osadníků, ale některé otevřené přístavky byly určeny jen ke zpracování vytěžené horniny. Podle Táni se tu pokusy s těžbou zlata odehrávaly ještě dávno před válkou, kdy formující se Sovětský Svaz hledal na Sibíři zdroje všech možných nerostných surovin.

Raději jsem ani nedomyšlel, za jakých podmínek se tu pracovalo a kdo byli ti horníci. I když se to odehrálo již asi před šedesáti lety, stále jsme byli v totalitní komunistické zemi. Psal se teprve rok 1987 a jakákoliv zmínka o sibiřském gulagu, který oficiálně neexistoval, byla spojena s nebezpečím velkého průsvihu a nepříjemností ze strany tajné policie NKVD.

Prohlédli jsme si domy, jednoduché linky na zpracování horniny a opatrně jsme nakoukli i do dvou opuštěných šachet vykopaných ve svahu kousek od pramene potoka. A v jedné štole jsme objevili i jednoduché nářadí na rýžování v potoce. Zřejmě někdo z místních si to ve štole uschoval, ale podle stavu nářadí už tu dlouho nebyl. S Pepou jsem se rychle dorozuměl pohledem a klukovský sen v nás okamžitě zvítězil. Zkusíme si zaryžovat! Co na tom, že nic nenajdeme. Už za ten pocit, že zažíváme něco z té romantiky zlaté horečky na Aljašce, to stálo za to pokusit se o to.

Vzali jsme si dvě rezavé rýžovací pánve, jednu malou lopatku a vydali se k potoku. Ten vyvěral kousek od šachty a asi po dvaceti metrech po proudu vytvořil mělké jezírko o průměru asi pěti metrů s nízkými břehy. Tam jsme zamířili s naším nářadím a na místě jsme si uvědomili, že to je místo, kde se o rýžování pokoušeli už mnozí před námi a za ty roky neúspěšných pokusů vzniklo ono jezírko, do něhož vtékal a zase vytékal potok.

S naprostou neznalostí, ale s nadšením starých zlatokopů jsme se asi hodinu pokoušeli o rýžování. Našemu nadšení podlehla i děvčata a tak jsme se činili všichni čtyři. Nabírali jsme štěrk ze dna jezírka, z potoka nad jezírkem, z hlíny na březích jezírka, ale nic se nám v pánvích nezalesklo. Naše romantické představy a snaha nedokázaly nahradit zkušenosti zlatokopů na Aljašce. A nebo to bylo prostě proto, že tu žádné zlato už nebylo. Sice jsme nic nenašli, ale i tak jsme se dobře pobavili. Po hodině usilovné práce jsme toho nechali a uvědomili jsme si, že nám tou prací pěkně vyhládlo. Také jsme byli špinaví a mokří, takže jsme sundali všechno oblečení, vyčistili je v křišťálově čisté vodě jezírka a pověsili na okolní keře, aby nám na sluníčku rychle uschlo. Pak už jsme jen tak nazí seděli na nízkém břehu potoka s nohama ve vodě a s chutí likvidovali naše zásoby jídla a pití. Kupodivu k pití jsme kromě vody v potoce měli jen dvě láhve šampaňského, o které jsme se spravedlivě podělili.

Vypité víno způsobilo, že Nataša začala zase ztrácet zábrany. Přitulila se ke mně, moji ruku si přitiskla na prsa a nastavila tvář k polibku. Nebyl jsem proti, ale po dlouhém polibku se Nataša sklonila a vzala do úst můj úd, který samozřejmě na její počínání reagoval. Jenže sotva jej Nataša polknula, já se napnul. A protože jsme seděli na vyvýšeném břehu potoka nad jezírkem, tak se po tom mém prudkém pohybu celý břeh s námi utrhнул a všichni čtyři jsme skončili v mělkém potoce. Rozesmáli jsme se a kdosi z nás ptonesl vtipnou poznámku, jak může být sex někdy nebezpečný. Když už jsme byli ve vodě, tak jsme se aspoň vykoupali. Voda byla sice chladná, ale ne ledová, a tak nás po té námaze s rýžováním docela osvěžila. Jezírko bylo hluboké jen asi třičtvrtě metru, takže pokud jsem se chtěl úplně ponořit, musel jsem ve vodě skoro ležet. A jak jsem se podíval ke břehu, z něhož jsme do vody spadli, zdálo se mi, jako by se v čerstvě odkryté hlíně břehu něco zalesklo. Připlaval jsem těch pár metrů ke břehu a šáhnul do místa, kde jsem před chvílí uviděl ten záblesk. V měkké hlíně jsem ucítil i nějaké kamínky. Nabral jsem je do hrsti a propláchnul opatrně v čisté vodě. A když voda odplavila špinavou hlínu, zůstal jsem nevěřičně zírat na to, co mi v hrsti zůstalo. Tři kamínky velikosti palce se leskly v záři odpoledního slunce. Chvíli mi trvalo, než mi to došlo, co by to mohlo být.

Otočil jsem se k ostatním, kteří si ještě užívali nečekané koupele.

"Pojďte sem!" zavolal jsem na ně co možná potichu. "Podívejte se, co jsem našel," a ukázal jim v dlani se lesknoucí kamínky.

Pepa vyvalil oči a nasucho polknul, děvčata jen zírala, protože netušila o co jde.

"Chceš říct, že je to to, co jsme tu hodinu hledali v písku?" vzpamatoval se první Pepa.

"To nevím, nejsem geolog, ale nenapadá mě nic jiného, co by to mohlo být. Jsme přece na místě, kde se těžilo zlato."

Jakmile jsem to vyslovil, tak i děvčatům došlo, co by to mohlo být. Nataša vzala jeden kamínek do ruky, ještě jej důkladně omyla od zbytků hlíny a položila si jej na dlaň. Teprve teď se na tom malém kamínku rozehrály všechny odlesky odpoledního slunce. Při pohledu na ten malý zlatý kamínek jsme jen vzdechli údivem.

"To snad není možné," povzdechnul Pepa. Ale rychle se vzpamatoval. "A kde jsi to našel? Není tam

toho víc?"

Mlčky jsem ukázal na čerstvě sesunutý břeh.

"Tady v té čerstvé hlíně."

Pepa kupodivu rychle zachoval chladnou hlavu a projevil se jako dobrý organizátor.

"Tak to ještě prozkoumáme. Holky půjdou na břeh a budou hlídat a my se podíváme, jestli tady těch kamínků není víc."

Nataša dostala na starost nečekaný nález a spolu s Táňou si sedly na břehu a sledovaly okolí. Já s Pepou jsme zatím opatrně nabírali čerstvou hlínu ze břehu a prosívali ji v našich rýžovacích miskách. Zpočátku jsme nenašli nic, ale postupně v každé pánvi se objevil jeden nebo dva, jednou dokonce i tři, špinavé kamínky, které se po umytí žlutě zaleskly. Tak jsme prosívali hlínu asi dvě hodiny, než jsme toho nechali, protože v posledních deseti miskách už jsme nic nenašli. Navíc už nám pobyt ve studené vodě drkotaly zuby chladem. Než jsme trochu oschnuli, překontrolovali jsme, co jsme to vlastně našli. Celkem třicet pět kamínků různých velikostí, o průměru od jednoho centimetru až po kámen o průměru asi čtyři centimetry. Stále jsem nevěřil, že je to to, co si myslíme. Nebo v co doufáme.

Při pohledu na tu hromádku, která nám mohla změnit, nebo alespoň ulehčit, život, jsme si všichni čtyři svatosvatě slíbili, že o tom, co jsme tu našli, neřekneme nikomu ani slovo. Ať už to dopadne jakkoliv, toto naše dnešní dobrodružství zůstane jen mezi námi. Kupodivu nikdo z nás to nebral na lehkou váhu a s vážnou tváří jsme si to slíbili.

Oblekli jsme se, náradí schovali zpět do štoly, posbírali všechny svoje věci a vydali se zpět na chatu. Žluté kamínky jsem měl u sebe v batohu.

Už po cestě jsme řešili, jakým způsobem zjistíme, jestli se jedná opravdu o drahý kov nebo jde jen o 'kočičí zlato'. Na první pohled jednoduchá otázka, ale ve skutečnosti velmi těžce zodpověditelná. Stále jsem musel mít na paměti, že jsme v totalitní komunistické zemi. A nemohl jsem jen tak přijít někam do laboratoře výzkumného ústavu, položit na stůl valoun ze žlutého kovu a chtít posoudit, jestli to náhodou není zlato. To bych z té laboratoře už také nemusel vyjít sám, ale v doprovodu pánů v černých kabátech. A to ještě by byla ta lepší varianta. Ne, to jsme museli zjistit jinak.

Nakonec navrhla řešení Nataša. Příští týden byla objednaná ke svému zubaři, který byl její známý. A zubař by měl poznat, jestli je to zlato nebo ne, protože se s ním ve své praxi občas setkával. Dohodli jsme se, že Nataši odloupneme malinký kousek žlutého kamínku a ona ho ukáže doktorovi s dotazem, jestli by ji z něj udělal korunku na zub. A dobrý zubař už pozná, co je to za materiál.

Další úkol dostala i Táňa. Měla se nenápadně se poptat lidí v její vesnici, o kterých věděla, že dříve sem chodili rýžovat zlato, jak je to s nalezeným zlatem z pohledu úřadů, případně s možností prodeje. A to oficiálně nebo i na černém trhu. Táňa slíbila, že bude opatrná, aby otázkami nezavdala sebemenší podezření. A příští pátek na 'dači' si řekneme, co jsme zjistili a jak budeme pokračovat.

Při plánování našich konspiračních plánů po cestě zpět jsme se neloudali a za hodinu jsme byli zpět. U jezera nebylo nic nového. Nastá se svými milenci se povalovala na dece na břehu a Aljoša dokončoval grilování pašíka. Až teď, když zavoněla vůně pečeného masa, jsem si uvědomil, jaký mám hlad. Od oběda ve zlatokopeckém táboře už uplynuly aspoň čtyři hodiny a za tu dobu nám spolehlivě vytrávil. A sotva Aljoša nahlásil, že je ugrilováno, radostně jsme přenesli pašíka na terasu a dali se do hodování. Že nám chutnalo, není třeba zdůrazňovat.

Po večeri odjel Aljoša s výslužkou domů a my jsme znovu osaměli na terase. Sice jsme měli k dispozici stále slušnou zásobu vodky a šampaňského, ale nikomu z nás nebylo ani po vypitím alkoholu nějak do řeči. A tak jsme zanechali Nastu s jejími sexuálními úderníky u praskajícího krbu a odebrali se do ložnic v podkroví.

Ale i v posteli nám s Natašou nebylo moc do řeči. Své sehrála únava z rýžování, ale také nervozita z toho, jak to všechno dopadne. Pak ale přece jen zapracovala chemie, polibky a doteky našich nahých

těl. Byli jsme připraveni ke splnutí.

"Davaj, pajdí," vyzvala mě Nataša prostě, pokrčila nohy a rozevřela svůj klín.

Takovou výzvu nešlo odmítnout. Přesunul jsem se nad ni a pomalu do ní zajel. Nataša zasténala, jak jsem dorazil až na dno jejího lůna. A stále na mne upírala ta svá krásná kukadla, když jsem se v ní pohyboval. Tentokrát to ale nebyl tak bouřlivý, ani vášnivý sex. Spíš to byla více fyzická potřeba blízkosti a pocitu radosti z uspokojení toho druhého.

Ona už tiše sténala ve vlnách rozkoše, ale můj vrchol stále nepřicházel. Stále jsem pomalu protahoval Natašu, která se už zmítala v dalším orgasmu. Pak to přišlo i na mne. Náhle, bez velkého varování, ze mě vytryskl proud horké lávy a několika dávkami jsem ji osprchoval dělohu. Zůstal jsem opřený o ruce, díval se jí do očí a společně jsme prožívali doznívající oboustranné uspokojení. Bylo to hezké, ale do spontánnosti našeho prvního milování to mělo hodně daleko. Dlouhý polibek stvrdil naše pocity, unavený bojovník opustil své sladké vězení a za chvíli jsme v objetí usnuli.

Po ranním probuzení jsme se jenom pomazlili, několikrát políbili ale k dalším hrátkám nedošlo. Oba dva jsme byli stále myšlenkami ve zlatokopečkém táboře. Rozváděl jsem v duchu, co bude dál, pokud se ukáže, že jsme opravdu měli štěstí. Jen jsem se bál, abych to nezakřiknul.

Ale teď nemělo smysl se zaobírat myšlenkami co by kdyby, stejně je nevyřeším. Teď se musíme odreagovat. A vydržet aspoň do středy, kdy se snad dozvíme něco konkrétního.

V kuchyni jsme narazili na Táňu s Pepou jak si chystají snídani.

"Co dnes tak brzy? Neslyšeli jsme ráno bouchat postel o stěnu," zašklebil jsem se na Pepu.

"Ale dej pokoj," reagoval Pepa s unaveným pohledem. "Včera se nám do toho vůbec nechtělo. Zvládli jsme jedno číslo, ale nebylo to ono. A ráno už na to nebyla chuť vůbec."

"My jsme na tom byli úplně stejně. V noci jedno číslo z povinnosti a ráno nic."

"To ten náš včerejší objev," prohlásil našťavaně Pepa. "Ani nevíme, jestli to má nějakou cenu a už nás to rozhodilo."

"Máš pravdu, musíme přijít na jiné myšlenky."

S připravenými snídaněmi v rukou jsme se opatrně vytratil z domu a na lavičce u jezera si užívali dalšího krásného sibiřského rána.

Zbytek neděle proběhl v klidu, ale takovém křečovitém. Jako klasický klid před bouří. Sice jsme se koupali, opalovali a odpočívali, přesto už jsme byli rádi, když se po obědě objevil Aljoša s autem.

Všichni už byli připraveni, každý dostal výslužku na cestu a tak Aljoša nejprve zavezl Táňu a Sergeje s Ivanem, a pak i nás do Krasnojarsku.

I když jsme nebyli moc unaveni, naše nervy byly nadranc. A tak jsme v našem bytě padli do postelí jako podřatí a spali tvrdě až do rána.